

Aldraganda Lippié: Bírónéből boszorkány

Leszögezném így az elején, hogy nem vagyok szuperhős. Csak egy kissé megfáradt anyuka, aki mostanában kizárólag a kanapén olvasott könyvek világában él. Most mégis itt kuksolok éjnek évadján az M3-as autópálya tövében a Nevesincs-tó partján, pont úgy, ahogy nem szeretek: egyedül, sötétben, baljós hangok közepette. Hogy miért? Elmesélhetem, ha érdekel, de akkor kezdjük a legelején.

A nevem Gabriella. Bíróné Kemencés Gabriella. Kimondani is szörnyű, de az elmúlt évezredben születtem, 1976-ban. Szóval nem vagyok már mai csirke, és ezt az arcfelismerő is tudja. Ki is kapcsoltam a mobilomon. Mondhatnám, hogy feleslegesen foglalta a tárhelyet, de a valódi ok az, hogy... hát reggelente nem ismert fel.

Jelenleg egy könyvesboltban dolgozom. Bár sokan azt gondolják, unalmas, szerintem ez a világ legjobb munkája. Nekem, aki imádom az új könyvek illatát, szeretem rendezgetni őket, kész paradicsom a bolt. Ha üresjárat van, a pult mögött beleolvasok a legújabb regényekbe. Mondhatnám, hogy ez munkaköri kötelességem, mert illik tudni, mit árulok. Valójában az olvasás a túlélésem záloga. Menekülés a valóságból, zsánertől függetlenül.

Öt éve elvált nőként tengek-lengek a világban, a Bíróné csak álca kéretlen udvarlók esetére. A három fiam már kirepült, így az elmúlt évek tevékeny időszak és a kamaszkor viharai után szokatlan az elnéptelenedett ház. Mondták, hogy a csend lesz a legrosszabb, szerintem viszont nincs nyomasztóbb a magányos éjjeleknél. Kiskoromban a sötétség minden éjjel átűzött a szüleim ágyába. Manapság nincs hova menekülnöm a félelmeim elől. Este minimum háromszor ellenőrzöm, hogy bezártam-e a bejárati ajtót, mégis megáll bennem az ütő a ház váratlan zajaitól. Pedig Rákospalota kertvárosi részén békések az éjszakák, betörők is alig járnak, köszönhetően a sok házörző kutyának. Nekem mondjuk pont nincs, de a szomszédé ugat helyette is.

Ágota, a barátnőm meg van győződve arról, hogy a magány öl, ezért titokban regisztrált engem társkereső oldalakra. Időnként rászánom magam egy-egy találkára, de sehol egy valamirevaló szikra.

Fennmaradó szabadidőmben hősiesen küzdök a porcicákkal és a menopauzával. Nem állok jól egyik fronton sem. Az utóbbi váratlanul csapott le, mint nyári zivatarban a villám, hozta magával a hulló haját, az alattomos zsírpárnákat és nagy kedvencemet, a hóhullámot. Ennek mondjuk télen kifejezetten örültem, köbmétereket spóroltam a gázszámlán.

De miért is guggolok én éjfél tájban egy tó partján?

Az egész úgy kezdődött, hogy új szállítmány érkezett a könyvesboltba, amit még a ma reggeli nyitás előtt ki kellett pakolnom. Mivel az én koromban már kell a mozgás, a Nevesincs-tó melletti ösvényen, hátulról gyalogolok a plázába. Húsz perc séta a buja természetben, jó levegő, madárcsicsergés, de kizárólag nappal. Épeszű ember éjszaka nem jár itt, nulla közvilágítás, patak, tó, és ezer más veszély leselkedik az ember lányára. Mondjuk engem csak az első lámpáig vinnének, már ha egyáltalán fel bírnának emelni, de azért nem hívom ki a sorsot magam ellen.

A pláza hátsó bejárata már ezen a korai órán is nyitva volt az alkalmazottaknak. Lendületesen benyomtam az ajtót, megvártam, amíg egy csendes kattanással bezáródik mögöttem. Puha talpú, kényelmes cipőmben hangtalanul suhantam az üresen kongó folyosókon. Lihegve értem a könyvüzlet elé, a kulcs után kotorásztam feneketlennek tűnő táskámban.

Boltunkat üvegfal választja el a folyosótól. A kirakatban és az üzlet belső oldalán plafonig érő polcokon ezernyi történet vár gyönyörű borítók mögé zárva.

A lakat kipattant, utána a titkos gombot kellett megnyomni, amitől lassan, nyikorogva felgördült a rács. Kicsit nyomasztó egyedül nyitni, nem is gyakran vállalom, de a rejtett kamerákat mindig figyeli a biztonsági szolgálat. Mondjuk mire Vince bá' ideér, ötször kinyírnak, de manapság ki a fene törne be egy könyvesboltba? Úgy vagyok vele, hogy, aki olvas, az nem lop, aki meg lop, az biztos nem könyvet.

Újabb gombnyomásra az eladótér kivilágosodott. Így már bátran átvágtam a könyvszigetek közt, és a személyzeti öltözőben átvettem a klumpámat, amit imádok, de otthon nem annyira praktikus viselet, mert iszonyat zajjal jár, amíg lecsattogok benne a lépcsőn. De a boltban kedvemre topoghattam benne, és topogtam is a raktárba az új szállítmányért.

A friss, ropogós könyvek illata meghozta a munkakedvemet. Hamar feltornyoztam a kis tilitoli kocsira az árut és bevonszoltam az eladótérbe. Amint végeztem, visszamentem a raktárba a legújabb kiadású Harry Potter és az Eragon kötetekért. Ezeken szocializálódtam fantasyrajongóvá, ezért a szokásosnál is nagyobb alázattal helyeztem el őket a polcokon.

Ahogy nyúltam a következő adagért, egy teljesen ismeretlen könyv került a kezembe. Nem értettem, hogy került oda, mert a raktárban biztosan nem láttam. Pedig különleges volt, emlékeztem volna rá. Nem szabványméret volt. Valami boszorkányos naplőféle lehetett, kopott, zöldes borítóval, sárgás, vastag lapjain régies kézírással. Hihetetlen, milyen élethűre csinálták! Hümmögve átpörgettem a lapokat, füstölőket és gyógynövényeket idéző illat kúszott az orromba. Nem is tudtam, hogy újabban már illatos könyveket is nyomtatnak. A

pultra tettem, hogy majd később kikeresem az árát. Pár perc múlva dudorászva klaffogtam a fantasy-sziget felé egy újabb szállítmánnyal, de torkomra fagyott a dallam.

– Ne már! Még fél óra van nyitásig – füstölögtem hangtalanul. Csak magamat okolhattam, hisz én nem eresztettem le a rácsot, de a fene se gondolta, hogy hétfőn már nyitáskor könyvre éhes vásárlók fognak hemzsegni a boltban. Ez abszolút nem jellemző a hétvégi roham után.

A kiskocsit szándékosan zajosan húzva megközelítettem az alakot. Jó, egyedül volt és nem hemzsegett, de attól még zavart. Háttal állt nekem. Nem sokkal volt magasabb nálam, és egy zöldes árnyalatban játszó, bokáig érő köpenyt viselt, régimódi lábbelivel. Emberünk szerintem nem tudta, hogy az idei farsang elmúlt, mert még süveg is volt a fején.

– Jézusom, egy önjelölt Dumbledore! – gondoltam rezignáltan. – Félelmetes, hogy mennyi zakkant elme járkal szabadlábon.

A férfi láthatóan nem hallotta a kocsi zörgését, mert elmerülten keresgélt tovább a könyvek között. Pontosabban kapkodva pakolászta szét az imént katonás rendben elhelyezett köteteket. Sose bírtam, ha nem becsülik meg a munkámat, így nagy levegőt vettem.

– Elnézést! – szóltam rá ingerültebben, mint terveztem, mire ijedten megpördült.

Az arckifejezését látva először elővett a kisebbségi komplexus, nyilván fiatalabb valakire számított, vagy szebbre, nem tudom, mindenesetre vevőbarát mosolyt erőltettem az arcomra.

– Jó napot, uram. Tudja, még zárva vagyunk.

– De a rács – szabadkozott az ismeretlen pirosló arccal.

– Igen, úgy felejtettem, az én hibám. De a pénztárgépek csak egy fél óra múlva lesznek üzemképesek, úgyhogy...

Elakadt a szavam, amikor tekintetünk egymásba fonódott. A férfi úgy nézett rám különleges, smaragdzöld szemével, mint egy földöntúli jelenésre, legalábbis mintha én lennék a legszebb nő a föld kerekén. Rég nem nézett így már rám senki, meg tulajdonképpen sehogy se, szóval jólesett. Pedig én csak egy hétköznapi eladó voltam, semmi extra egyenpólóban, vörös hajamból hevenyészve feltűzött kontyom is valószínűleg ziláltan ült a fejemen. A smink is elmaradt aznap, mert vagy szép vagyok, vagy pontos.

A férfi sem volt már fiatal, süvege alól őszes hajtincsek kandikáltak ki, homlokát nem túl mély vonalak barázdálták keresztben, és szeme mellett vékony szarkalábakat fedeztem fel. Szép, egyenes vonalú orra hegyesen meredt rám. Férfias arcélét egy-két napos borosta fedte, de ez csak még vonzóbbá tette számomra.

– Hm. Maskara ide vagy oda, kizárt, hogy zakkant legyen az, aki ilyen szépen tud nézni – állapítottam meg magamban bizakodva, és behúztam a hasam. Még ma meg kell köszönnöm Ágotának, hogy végre olyan valakivel intézett találkát nekem, aki első látásra is bejön.

– Vissza tud jönni egy kicsivel később? – szólaltam meg rekedten. – Szívesen félrerakom addig, amit választott. A kezére mutattam, melyben egy modernkori varázslatokról szóló könyvet szorongatott.

– Köszönöm, de nem ezt kerestem. – Mély hangja bársonyosan zengett. Majdnem kimondtam hangosan is, hogy “Mindegy mit, csak beszélj hozzám!”, ám ő csak félszegen felém nyújtotta a könyvet. Ahogy érte nyúltam, az ujjaink véletlenül egymáshoz értek. Abban a pillanatban végigcikázott rajtam valami villámszerű érzés, a férfi pedig eltűnt.

Az elmém rögtön három magyarázattal állt elő a történet racionalizálására.

Ez de jó trükk! Ez volt az elképedés. Túl rámenős voltam és elijesztettem. Ez meg az önvád.

Ez csak valami rejtett kamerás műsor lehet, amit már ma viszont fogok látni a youtube-on és rajtam fog röhögni a fél világ. Ez pedig a paranoia. Ilyenem még nem volt, de túl a negyvenen sem késő új képességeket kifejleszteni magunkban.

Gondolataimból főnököm, Péter vidám hangja rántott ki, amelynek úgy általában örülni szoktam, most viszont a szívemhez kaptam tőle.

– Mi a baj, édes egy angyalom? Úgy állsz ott, mint aki szellemet látott.

– Hát, az bizony nincs kizárva – motyogtam zavartan, majd visszatettem a könyvet.

Péter nagy elánnal érkezett, mint mindig, pontosan tíz perccel nyitás előtt. Makulátlan öltözékben libbent az eladótérbe, és fűszeres parfümcsíkot húzva maga után behajózott a személyzeti helyiségbe.

– Ügyes kislány, látom, a nagy részét már kipakoltad! – hallottam a raktár felől a hangját. A feje tetején enyhén kopaszodó, pocakos főnököm egy céges fejtágítón hallotta, hogy az alkalmazottakat sokszor kell dicsérni. És ő dicsért rendületlenül.

– Jaja – bólintottam elgondolkodva. A pultról visszanéztem a könyvszigetre, ahol az imént azt a delejes találkozót átéltem.

Pontban tíz órakor pittyentek a pénztárgépek, elkezdődött a nap. Elsőként a félretett könyvet akartam megkeresni, hogy beárazzam. Tisztán emlékeztem, hogy a pultra tettem. De nem volt ott. A két furcsaság rányomta bélyegét a napomra, hallgatagon végeztem a dolgom.

A műszakom végén kiléptem az üzletből. A kirakaton át még egyszer visszanéztem a fantasyszekcióra. Bevillant valami, sarkon fordultam és sietős léptekkel a biztonságiak felé indultam.

– Gabikám! – intett ki Vince bá’, az idősödő, bajszos biztonsági őr a csöpp helyiségből, amikor felvázoltam a kérésemet. A kérdéses időpontban pont figyelte a képernyőt, mert jelzett neki a rendszer a bolt kinyitásáról. Állította, hogy senki nem járt az üzletben rajtam kívül, főleg nem egy taláros alak. Kételkedéseimre beinvitált kis kuckójába.

– Hát gyere ide, akkor nézd meg a saját szemeddel, ha nekem nem hiszel. Egyedül vagy ezen, mondom.

Vince a pocakját meghazudtoló gyorsasággal megpördült a gurulós székén és arrébb rúgta magát, hogy a képernyőkhöz férjek. Lejátszotta nekem a délelőtti felvételt. Egyedül pakoláztam rajta, és olybá tűnt, magamban beszélek. Jó, időnként szoktam is, de csak otthon. A délelőtti süveges alaknak viszont nyomát sem láttam a felvételen.

Elképedve léptem ki a plázából. Kellemes, tavaszias idő fogadott, ezért úgy döntöttem, kiszellőztetem a fejem és buszozás helyett gyalogolok hazáig. Most nem akaródzott a tó melletti ösvényen kutyagolni, így a Szentmihályi út felé vettem az irányt. Elgondolkodva battyogtam hazafelé, a zaj és benzingőz most fel sem tűnt. A morajló főútról a csendes mellékutcákra fordulva nagyokat lélegeztem a lombos fák alatt. A tisztább levegő logikus tettekre sarkallt. Előkotortam a mobilomat.

– Na háló, mi van veled Gabikám? Ezer éve nem... – szólt bele Ágota, a barátnőm, szokás szerint rágóval a szájában.

– Nem zavarlak? – vágtam közbe türelmetlenül.

– Műkörmösnél vagyok, de az egyik kezem szabad. Na, mondd!

– Nyugtass meg, hogy te szerveztél nekem ma délelőttre vakrandit egy varázslójelmezes pasival a boltban – tértem a lényegre.

Ágota furcsa hangot adott ki, félúton a csuklás és köhögés között.

– Francba, Gabikám, lenyeltem a rágót! – krákgota. – Várj egy kicsit!

Hallottam, ahogy köhécselve vizet kért a műkörmöstől és kortyolt párat. Türelmesen vártam. Ágota, hát, ilyen.

– Nem én voltam, de az ötlet pazar, anyukám, jövő hétre megszervezem, jó? – fulladását feledve harsányan felnevetett.

– Nem vicc. Még nyitás előtt jött egy férfi, lobogós talárban, süveggel a fején.

– És? Elvarázsolt? – Magam előtt láttam Ágotát, ahogy pajzán mosollyal húzogatja fel a rajzolt szemöldökét.

– Nem volt alkalma rá, ugyanis felszívódott – válaszoltam zordan.

– Rögtön az első randin faképnél hagy? Mekkora egy bunkó! – méltatlankodott. – Pedig a vörös kontyoddal tök szexi vagy!

– Nem lelépett, hanem a szemem előtt szublimált! Ott volt, huss, aztán már nem volt ott! – fakadtam ki, türelmem utolsó morzsáit szorongatva.

– Hm. Pedig te nem is szoktál tütükézni meló előtt – mélázott el két korty között.

– Mi?! Jézusom, Ágota! Mondom, hogy hopp, és eltűnt! – éreztem, hogy barátnőm ma nem vevő a nyomoromra, úgyhogy elkészöntem. A lelkem mélyén sejtettem, hogy nem megrendelt mutatványosról van szó, pedig megnyugtatóbb lett volna.

– Otthon, édes otthon! – sóhajtottam megkönnyebbülten, amikor bezártam magam mögött a bejárati ajtót. Aznapra takarítást terveztem, hangos zeneszóval, de a hangulatomhoz jobban illett egy kádfürdő. Amíg folyt a víz, a könyvespolcon keresgéltem.

A nap harmadik meglepetése akkor ért, amikor visszaléptem a fürdőszobába. A szennyesláda tetején ugyanis ott díszelgett a délelőtti boszorkányos naplóféle, teljes valójában. Óvatosan közelítettem felé, mintha becserkészendő poloska lenne. Hitetlenkedve vettem a kezembe.

Nehezen tudtam kibogarászni a címét a kopott bőrborítón. Valaha aranyozottak lehettek a betűk, ma már csak a bemélyedések maradtak meg. **Egy boszorka feljegyzései.** Átpörgettem a lapjait, ugyanaz a gyógnövényes illat csapott meg, mint a boltban. Az áhítatos csendbe váratlanul hasított bele a kapucsengő. Ijedtemben elejtettem a könyvet. Szerencsétlen szívem úgy verdesett, mint egy tüskés bokorba akadt kismadár. Remegve fújtam ki a levegőt, miközben lehajoltam a könyvért. Ekkor még egyszer csengettek, de már hosszabban és erőlyesebben.

Felegyenesedtem és úgy tettem, mint azokban a helyzetekben szoktam, amelyekben kellemetlenül érzem magam: húzom az időt, hátha megúszom a cselekvést. Időnként beválik. Elzártam a vizet, majd az ablakhoz lopakodtam és óvatosan félrehúztam a függönyt. Onnan pontosan a kapura láttam. A szám táva maradt még azután is, hogy a függöny sarka visszalibbent.

Újabb berregésre rezzentem össze. Ez még hosszabban és már nem is erőlyesen, hanem sokkal inkább kétségbeesetten csengett. A kardigánom alatt magamhoz szorítottam a könyvet, nehogy újra eltűnjön, úgy mentem a kapuhoz.

A kerítés előtt a varázslójelmezes alak toporgott feszült arccal.

– Jó estét, Gabriella, bemehetek? – Idegesen nézett körbe, miközben én úgy meredtem rá, mint egy sültbolondra. Mivel nem válaszoltam, igéző tekintettel, udvariasan megismételte a kérdést. Válasz híján mással próbálkozott. Tetszett a tanulékonyága.

– Ne haragudjon, de veszélyben az életem. Ha most rögtön nem enged be, akkor az ott – az utca végére mutatott, ahonnan egy tekintélyes méretű, sötét ködgomoly közeledett felénk –, bekebelez engem. És magát is, ha már itt tartunk. Nincs sok időnk. Szóval beengedne, kérem?!

– De, de... – hebegtem és képtelen voltam kivonni magam az elképesztően zöld szemek hatása alól. Őszintének tűnt, a ködgomoly meg túlságosan valóságosnak. Mégis... Egy vadidegen férfi, különös ruhában bekéri magát a házamba. Bár szép ember volt, szó se róla, a kérés hallatán mégis haboztam, mert könyvesbolti dolgozóként, nyilván láttam már krimit, szóval jól tudom, hogy a beteg elmék milyen rafinált ötletekkel tudnak előállni, ha áldozataik becserkészéséről van szó.

– Esküszöm, nem fogom bántani! – szabadkozott szívére tett kézzel, mintha olvasott volna a gondolataimban. Idegesen a ködgomoly felé sandított. – Kérem!

Kihajoltam a nem túl magas kerítés fölött és saját szememmel meggyőződtem a veszélyről, ami lassan közeledett felénk, furcsa, sistergő hangot hallatva. Bár nem szokásom, hamar döntöttem. Kitártam előtte a kaput, majd mögötte bezártam, mintha a gomolyoknak számítana, és növekvő kíváncsisággal vártam, mit tartogat még számomra az a nap.

A taláros férfi nem hagyta, hogy ábrándozva andalogjak utána, megragadta a karomat és berántott az ajtón. Ez egy romantikus filmben egy ígéretes este kezdetét jelentette volna. De ez nem az az este volt. Bár amikor a varázsló elfordította a kulcsot a zárban és különleges színű szemét az enyémbé fúrta, egy pillanatig még reménykedtem. Aztán megszólalt.

– Gabriella, van itthon só?

Nem sokkal később a kanapén ülve figyeltem taláros barátomat, aki a szőnyeg közepén letérdelt. Kiborította a sót egy műanyag tálcára. A mágus néhány érdekes mozdulatot tett a sóhalom felett, amitől a szemcsék felemelkedtek és szép sorban megindultak. Még a függöny is udvariasan arrébb pöndörödött előlük. Áhítattal követtem útjukat, ahogy a bukóra állított ablak résén át kikacsaringóznak a kertbe. A só vastag, folytonos vonalban ülepedett le, szép, egyenletes kört alkotva a ház körül.

Olvasmányaimból úgy rémlett, hogy ez valamiféle védővonal, ártó szellemek és egyéb entitások ellen. Rá akartam kérdezni, ám a férfi újabb varázslatba kezdett. Érthetetlen szavakat mormolt, felemelt tenyeréből egész idő alatt opálos fény áradt. Amint befejezte a műveletet, eldőlt, mint egy krumpliszák és nem mozdult.

Lekászálódtam a kanapéról és mellé térdeltem. Picit megráztam, de nem tért magához. Szívem riadtan ugrott. Kész, pássz, meghalt! És ahogy Ágotát ismertem, biztos nem jött volna át gödröt ásni a hátsó kertben az új körmeivel. A pánikot megelőzendő, vettem pár mély lélegzetet. Mióta egyedül élek, nem mertem krimi nézni, most mégis az epikus nyomozó ugrott be. Vajon mit tenne most Columbo felügyelő?

Megnézné, él-e még a delikvens. A hullák nem bántanak, bár a zombi-irodalom rajongói biztos megcáfolnának. Közelebb hajoltam a mágushoz. Éreztem az orrából gyengén kiáramló meleg levegőt, tehát élt. Egyébként a varázslónak kellemes illata volt.

– Eddig jó – sóhajtottam megkönnyebbülten. – Valószínűleg csak kimerítette a varázslás. Mindig ez van! Mármint a varázslós sztorikban. Szegény mágusok, nyomás alatt nyilván nem mérlegelik, van-e elég erejük, vagy nem aktiválják a tartalék mágiájukat, például az amulettjükből, vagy a gyűrűjükből. Apropos gyűrű.

Óvatosan felemeltem a kezét. Diadalmas pillantással méregettem a csillogó, zöld követ az ezüstös foglalatban. Érdekes mintázatok kavargtak benne.

Sikeresen legyőztem a késztetést, hogy lehúzzam az idegen ujjáról a gyűrűt. Végére is nem vagyok tolvaj, aki alélt emberek ujjairól lopkodja az ékszereket.

Nem tudtam, mivel üssem el az időt, amíg hívatlan vendégem magához tér. Tanácstalanul álldogáltam a nappali közepén, majd jobb ötlet híján betakargattam a férfit és a feje alá egy laposabb díszpárnát tettem. Őszes haját gyengéden kisöpörtem a homlokából. Finom, puha volt a bőre a halántékánál. Érintésemre megrebbent a szemhéja, de nem tért magához. Arca kisimult a jótékony öntudatlanság szárnyai alatt. Nagyot sóhajtván állapítottam meg, hogy ritka szép férfiember hever a nappalimban, sose láttam ilyen tökéletes vonásokat.

A süveg már akkor legurult a fejről, amikor elájult. Olyan fűzőld árnyalatú anyagból varrták, mint a koboldok fejfedőjét az ír mesékben. Meglepően puha tapintása volt, kellemes, bársonyos. Ki akartam egyengetni besüppedt oldalán a gyűrődéseket, ám ekkor kipottyan belőle valami. Hihetetlen tud lenni a sors, komolyan mondom! Nagy nehezen legyőzők egy kísértést, erre itt a másik egy pici, kék zsákocská képeben.

Eleven erővel tört rám a sóvárgás, hogy nekem tudnom kell, mi van abban a kis szütyőben. Ajkamat beharapva az alvó férfira sandítottam. A képzeletem Gollam gonosz kis arcát felvillantva próbált meg az erény útján tartani. Küzdöttem én a vágy ellen, erősen, de nem lehet minden csatát megnyerni. Nagyjából öt másodperc múlva széthúztam a kis zsákocska száját és a tenyerem fölé tartva megráztam. Szívdobogva vártam, mi fog a kezembe pottyanni.

Naná, hogy egy gyűrű. A foglalat kis karmai szorosan tartották a rájuk bízott kövecskét. Azonnal elbűvölt az ametiszt lila árnyalata, és mivel nem kellett más ujjáról lerabolni, habozás nélkül a bal kezem középső ujjára húztam. Megnyugtató érzés hullámozott át rajtam, mintha ez a gyűrű mindig is hozzám tartozott volna. Vétkem teljes tudatában néztem a békésen szunyókáló varázslóra, és nem bántam semmit.

Gondoltam, főzök egy teát, hogy majd legyen mivel elütni a kínos pillanatokat, amikor a vendégem végre magához tér és egy ismeretlen nő házában találja magát. Nem in flagranti, de ki tudja, hova fut ki az este. Addig is rajtam lesz a gyűrű. Utána leveszem és visszateszem oda, ahol találtam.

Ezzel az elhatározással indultam a konyhába. Menet közben önkéntelenül kinéztem az egyik ablakon. Nem láttam jól, ezért félrevontam a függönyt. Kár volt. Átszaladtam a következő ablakhoz. Gyors egymásutánban az összes ablakon kinéztem, nem is tudom, mit reméltem, de mindenhol ugyanazt láttam. Mivel már nem vagyok sportos kis fruska, az izgalom és a rohangálás felnyomta a pulzusomat. Lihegve rogytam a konyhai székre és próbáltam megfejteni a jelenség mibenlétét.

Visszaszaladtam a nappaliba, ahol a vendégem még mindig moccanatlan feküdt a szőnyegen. Újra az ablakhoz léptem. Szorongva figyeltem, ahogy már vagy tíz kisebb-nagyobb, sötéten örvénylő ködgomoly hullámozik a házam körül. És csak gyűltek, gyűltek, mint keselyűk a tetem körül. Ám az még feldúlt állapotomban is feltűnt, hogy mindegyik a sókörön kívül maradt, sőt szemfülesen azt is kiszúrtam, hogy az egész kert fölött egy opálos búra húzódott. Ekkor értettem meg, min ügyködött az előbb ez a szegény mágus. Védőburkot vont körénk, amely láthatóan működött. De vajon meddig tart ki?

– Légyszi, térj már magadhoz! Hallod-e, te ismeretlen? – sopánkodtam növekvő pánikkal a hangomban. – Én abszolút nem erre vagyok szocializálva! Én ilyen történeteket csak olvasni szeretek! Aprópó olvasás! Hol van a könyv?

A kanapéhoz szökdécseltem, mert odatettem a könyvet, amíg a varázslást néztem. Kapkodva dobáltam szét a díspárnákat.

– Megvagy! – Megkönnyebbülten hanyatlottam a kanapéra és az olvasólámpa fényénél fellepoztam. A szemem sarkából láttam, hogy kezemen a gyűrű köve felragyogott. Ezzel egy időben a lapok maguktól peregni kezdtek, mintha egy kótyagos szellő keresett volna egy bizonyos oldalt. Nem törődtem azzal, hogy elszabadult hajszálaim csiklandozzák az orromat, csak figyeltem, ahogy a könyv őrült tempóban lapozódik előre és hátra a már ismerős növényillatot szórva, végül nagyjából a közepénél állapodott meg. Épp az ujjamon lévő gyűrű életnagyságú képénél.

– Hm – állapítottam meg bölcsen. Akárhogy is néztem, kétségtelenül a köves karikáról készült rajzot láttam. Valami azt súgta, hogy le kell vennem a gyűrűt. Felültem, a kanapéra fektettem a naplót és ráhelyeztem az ékszer a képmására. Jó döntésnek bizonyult, mert ettől a napló lilás fénnnyel felragyogott. Egészen elvakított, ám ahogy hunyorogva elfordultam, láttam, hogy a szendergő mágus is mocorogni kezdett.

– Végre! – sóhajtottam megkönnyebbülten, de örömöm nem tartott sokáig, mert a gyűrű önállóan visszahúzódott az ujjamra, utána pedig egy látomás söpört végig rajtam.

Pontosabban a gyűrű üzent. Először is köszönte szépen, hogy tetszik nekem, de nem lehet az enyém. Lesz majd sajátom, ha kiállok a próbát. A próba szóra görcsbe ugrott a gyomrom. Sose bírtam a számonkérést, vagy ha bizonygatnom kell, hogy alkalmas vagyok-e valamire. A gyűrű, mintha megérezte volna szorongásomat, megnyugtatóan, hogy nem leszek egyedül, közel a segítség. Egészen közel. Ő –, ekkor a látomás fókusza a földön fekvő úrra irányult –, majd elmondja, mit kell tennem. Végezetül a gyűrű minden jót kívánt, reményét fejezte ki, hogy túlélem a rám váró kalandot, aztán lekúszott az ujjamról és visszabújt a szütyőbe, az meg a süvegbe, az meg a varázsló fejére.

Mire magamhoz tértem, a mágus már velem szemben ült a kanapén és bátortalanul rám villantotta a világ legelbűvölőbb mosolyát.

– Indulnunk kell, Gabriella!

– Nem hinném – vágtam rá fürgén és meg is magyaráztam. – Egy, még a nevét sem tudom. Kettő, nézett már ki az ablakon?! Három, biztos, hogy nem fogok mindenféle próbákon ugrabugrálni.

– Pedig muszáj lesz. Egy: Ködvári Ábris. Kettő: tudom, mik vannak kint, részben ezért vagyok itt. Három: Az ugrabugránál kicsit komplexebb a feladat, de segítetek.

– Nem és nem, kedves Ábris. Hosszú volt a nap, és a kád már vár rám – ellenkeztem.

– Sajnálom, Gabriella, de ez nem opcionális program – Ábris arca hirtelen komorrá vált. –

Ma van telihold, ma kell meglennie.

– Ugye nem akar feláldozni a sátánnak? – méregettem gyanakodva. Ott és akkor egy kicsit megbántam, hogy beengedtem a smaragdszeműt az otthonomba. – Vagy bárki másnak?

– Jesszus, minek nézel te engem?! – kapott a szívéhez Ábris. – Már ne haragudj. Dehogyan áldozlak fel!

– Akkor mégis miért kéne nekem komfortzónámat hátrahagyva, éjnek évadján útra kelnem?

– Mert boszorkány vagy! – szaladt ki a száján.

– Hogy mi?! – fakadtam ki, mint mindig, amikor nemszeretem események sodrába kerülök. Egyikünknek sem tűnt fel, hogy közben áttértünk tegeződésre. – Az exférjem leszárkányoz, te meg...

– Gabriella, nem úgy boszorkány, hogy banya – vágott a szavamba. Közelebb ült hozzám és megfogta a kezem. Meleg bőrének érintése belémfojtotta a további méltatlankodást. Tekintete fogva tartotta az enyémet, bársonyos hangja megnyugtatóan körbeölelt.

– Hanem hatalommal bíró boszorkány, a szó legnemesebb értelmében. Ha megteszed, amit kell, te is a Palotai Boszorkányrend tagja lehetsz, mint én.

– Hah! – Úgy meglepett, amit mondott és ahogy mondta, hogy ellenkezni is elfelejtettem. Ábris kihasználta az alkalmat és felvázolta az éjszaka rám váró kihívást. Az arcomra lehetett írva, hogy nem tartom magam alkalmasnak a feladatra, mert tovább győzködött.

– A tó tündére mindig tudja, kiben rejtőzik mágia – tekintete komolyan pásztázta rettegő vonásaimat. – És ő sosem téved.

– Téved vagy sem, én biztos, hogy nem mászkálok éjnek évadján a tóparton! – ráztam meg eltökélten a fejem. – Pláne nem evezek be a halálfekete víz közepébe, hogy ősi tündéreket zargassak! Rengeteg fantasyt olvasok, és a felvázolt feladat kimeríti az életveszély fogalmát.

Ábris azonban kizökkenthetetlennek bizonyult.

– Benned hatalmas erő szunnyad, ám amint legyőződ a félelmeidet, amiből lássuk be, van egy pár, és átadod a tündérnek a gyűrűjét, ő felébreszti a benned nyugvó boszorkányt – magyarázta nyugodtan. – Utána képes leszel elűzni a kinti fekete gomolygást. Talán örökre.

– Mégis mik ezek? – kérdeztem idegesen.

– A világban uralkodó gonosz erők esszenciái. Akit elérnek, azt megfertőzik kapzsisággal, önzőséggel, irigységgel. Miattuk ül meg a harag, a lelkiismeretlenség, a közöny és a kegyetlenség a szívekben. Ezekből ered minden baj, ezért kell velük szembe szállni.

Megfeszültem, a gonosszal való küzdelem végképp nem az én asztalom. Ábris megérezte a vívódásomat.

– A te erőddel képes leszel viasztorozni a gomolygást!

– És ha nem? – néztem rá riadtan. – Mi van, ha a tündér téved? – Ábris mostanra biztosan rájött, hogy az optimizmus és az önmagamba vetett hit nem tartoznak az erősségeim közé.

– Akkor sajnos meg kell öljelek. A titkunk nem derülhet ki – válaszolta komoly arccal.

Elkerekedő szememet látva felnevetett azzal a szépen ívelt szájával.

– Csak viccelek! – még egy kicsit közelebb ült. – Téged nem tudnálak bántani – finoman végigsimított az arcomon.

– Hah – szókinccsemmel ma nem brillíroztam, pedig érdekelt volna, hogyhogy nem tudna engem bántani. Mindenesetre bátornak akartam látszani vendégem előtt, és azt is vonzó opciónak találtam, hogy a fiaim a gomolyok által képviselt gonosz esszenciák nélküli világban élhetnének. Végülis az erőt megkapnám hozzá. Hamar döntöttem.

– Amúgy, hogy jutnánk el a Nevesincs-tóhoz? – érdeklődtem mellékesen, fejemmel az ablakok felé bölkve.

– Tudtam én, hogy bölcs asszony vagy! – Ábris megkönnyebbült mosollyal állt fel a kanapéről és felhúzott engem is. – Öltözz túrához. Az odajutás az én dolgom.

Nos, így kerültem ide, a Nevesincs-tó partjára. A varázslat nevét, amivel Ábris idehozott, nem jegyeztem meg, a módját sem, mert közben elájultam. Most itt kuksolok a sötétben, mindenféle nyálkás növények között és szünet nélkül söpörgetem magamról a bogarakat. A kuruttyolás és egyéb neszek éppoly zsigeri félelmet ébresztenek bennem, mint gyermekkoromban, ám még ennél is jobban iszonyodom a rám váró feladattól: csónakba kell szállnom és beveznem a Nevesincs-tó közepére, hogy a tó tündérének átadjam jogos tulajdonát. Hogy pontban éjfélkor, az már csak hab a tortán.

Nem a feladat nehéz, evezni bárki tud ugyebár, hanem a rettegésem hatalmas. Kétségbeesve igyekszem kivenni a fejből Dumbledore és Harry remekbeszabott közös kalandjának emlékképét a sötét víz alól rájuk támadó holtakkal. Nem igazán sikerül, érzem, hogy hideg verejték csurog végig a hátamon.

– Úgy kell neked, Gabriella! – szidom magam boldogtalanul. – Rádpillog egy zöld szempár és te rohansz a vesztedbe! Meg is érdemled!

A holdtölte fényében ki tudom venni Ábris ügyködő alakját, ahogy előhúzza a nádasból a lélekvesztőt. Újra az éjfékete vízbe bámulok. A telihold erős fényében is látom, hogy a tó

sekélyebb, partközeli része teli van rácsos bevásárlókocsikkal, abroncsokkal, az emberi gyarlóság mementóival. Lehangelő látvány, elfog a szekunder szégyen az emberek lelkiismeretlensége miatt.

Ám ha én most bátor leszek, akkor Ábris ígérete szerint megváltozhat minden. Akarom a változást! Akarom, hogy a világ jobb hely legyen!

– Itt az idő! – nyomja kezembe az evezőt Ábris. – Indulhatsz.

– Hé, arról volt szó, hogy segítesz! – sziszegem méltatlankodva.

– Segítettem is. Itt a csónak, az evező és a gyűrű – lekapja süvegét és a másik kezembe nyomja a zsákocskát. – De a tündér téged vár – igazítja vissza fejfedőjét.

Ha egy pillantással ölni lehetne, Ábris holtan esne ki süvege alól. Összeszűkül szemmel meredek rá. Ő viszont olyan lágy tekintettel néz vissza, hogy a dühöm elszáll. Csak a félelem marad.

– De én rettegek, Ábris! – hangom összhangban áll érzésemmel.

– Tudom. Mégis itt vagy – simít végig az arcomon. – Bízom benned.

– Rosszul teszed! – nézek rá sötéten. – Én ugyanis született gyáva vagyok! Hogy választhatott ki épp engem a tündér, amikor én egy póktól is idegösszeomlok?!

Reményvesztett sóhajjal fordulok a tó felé, fázósan dörzsölöm meg karomat. Minden porcikám tiltakozik a nyílt vízi evezés ellen. Visszanézek Ábrisra, aki türelmesen vár.

– Mi a francot keresek én itt? Vigyél haza! – érzem, hogy elhatalmasodik rajtam a pánik. – Most! Nekem a kádban a helyem egy könyvvel!

Ábris nem szól. Én kénytelen vagyok átgondolni a lehetőségeimet. Ha haza is mernék baktatni a sötétben, a házamba úgy sem tudnék bejutni a nyüzsgő gomolygások miatt. Ha viszont bemerészkedem egyedül a tó közepébe, akkor a tündér a visszkapott gyűrűjével felébreszti a bennem nyugvó boszorkányt. Biztos valami menő varázserő birtokába jutok, amivel képes leszek eloszlatni a házam körül ólálkodó ködgomolyokat. Végre lehullana az emberek szeméről a hályog, visszatérne mindenki józan esze, és nem szemetelne, mérgezné a tavakat, az erdőket, folyókat, mit sem törődve a következményekkel. Jobbá tehetném a világot, új értelmet nyerne az életem. Ez a kis evezős túra nem túl nagy ár érte.

– De az én életem így se rossz! – mondom ki hangosan.

– Lehetne még jobb. Főleg, ha engem is az oldaladon tudhatsz – Ábris félrebillentett fejjel vigyorog rám.

– Hah – kapom fel a fejem. – Miért akarnál te az én oldalamon lenni?

– Mert már figyellek egy ideje.

– Jesszus, ez de furán hangzott! – Zsebre vágom a zsákocskát. – Segíts, mielőtt meggondolom magam!

Remegő lábbal lépek a csónakba.

– Megvársz? – kérdezem. Csak akkor fogom meg az evezőket, amikor bólint.

Elindulok, lassú húzásokkal kerülgetve a sok bedobált limlomot. A víz lágy csobogással fodrozódik előttem. Ahogy távolodik Ábris integető alakja, egyre nagyobb a csend. A békák sem kuruttyolnak.

Pár perc után beérek a tó közepébe. Az evezőket gondosan a csónakba húzom. Nincs más dolgom, mint várni. Ránézek az órámra, egy perc múlva éjfél. A telihold képe tükröződik a fekete vízben. A tündér, a boszorkányos erő és Ábris járnak a fejemben, amikor a csónak váratlanul megbillen. Hiába tartok ellent, menthetetlenül felborul. Rémült sikolyom széthasítja az éjszaka csendjét, én pedig hatalmas csobbanással merülök a hideg, sötét vízbe.

Legszörnyűbb rémálmom válik valóra, amikor a sok hínár rám tekeredik és megakadályozza, hogy a felszínre jussak. Hiába nyitom ki a szemem, a vaksötétben az orromig sem látok. Sikítok, ám ezzel feleslegesen pocskolom az értékes levegőt, csak a buborékok bugyognak a felszínre, a számba tolul a tó éjfelete, hideg vize. A levegőm elfogy, a tudóm ég, képtelen vagyok felelevenélni. Egyre lejjebb húz valami, már nincs esélyem.

– Ilyen hülye halált! Kinéz nekem egy Darwin-díj. De legalább megpróbáltam. – Ez az utolsó gondolatom, mielőtt a jótékony öntudatlanság átölel.

Mindig is abban hittem, hogy a test halálával nincs végünk. Igaz lehet, mert emlékeim szerint vízbe fulladtam, mégis újra öntudatra ébredek. Ismeretlen helyen, egy baldachinos ágyban fekszem. Felülök, mert egy alak közelít felém.

– Ágota! – Megkönnyebbülök barátnőmet látva. – De jó, hogy itt vagy! Képzeld, belefulladtam egy tóba!

Barátnőm rajzolt szemöldöke felszalad. Leül mellém. Lehunyt szemmel nagyot sóhajt, majd egyenesen rám néz.

– Elhoztad, szívem? – kérdezi, ignorálva mondandómat.

– Mi? – Szemem gyanakodva villan. – Ágota, mi történt? Egyáltalán mi ez a hely? – pattanok fel az ágyról. Egy világos gömbben vagyunk, körülöttünk sötétség. A tó vize lenne?

– A gyűrűt, amit Ábris adott, elhoztad? – Ágota nem hagyja magát kikökkenteni.

– Igen, de honnan tudsz te Ábrisról és a gyűrűről? – értetlenkedem.

– Hamarosan elmondom, de igyekeznünk kell! – sürget. Feláll és a markát tartja. – A gyűrűt!

– És most? – pottyantom tenyerébe a szütyőt.

Ágota kapkodva húzza szét a zsákocska száját és tenyerére rázza a köves gyűrűt. Ekkora megkönnyebbülést emberen én még nem láttam. Szó szerint felragyogott az arca, amikor az ujjára húzza. Mesébe illő jelenet szemtanúja vagyok, bár elsőre az Ágotából kiáradó fény elvakít. Mire a fényesség kihuny, egy légies tünemény áll előttem. Szájtátva bámulom a derékig érő szilvalila hajkoronát, amely úszva lebeg Ágota körül, mintha víz hullámoztatná a tincseket, melyek közül néha előbukkannak hegyes fülei. Fátyolszerű ruha öleli körbe testét.

– Hah! – kapom szívem elé a kezem a hihetetlen metamorfózis láttán. – Ki vagy te és mit tettél Ágotával?!

– Na, háló Gabikám! Én vagyok, nyugi – húzogatja fel szemöldökét, amely az átalakulástól elvesztette rajzolt jellegét. Kizárólag pislogásra telik tőlem.

– Ne mozdulj és ne ijedj meg! – nyúl a homlokomhoz. Érzem finom kezének érintését, amelynek nyomán addig nem tapasztalt érzetek kezdenek kavarni bennem. Igazi, éltető erő árad szét tagjaimban. Olyan, mint egy ébredés. Ahogy kinyitom a szemem, tükör nélkül is tudom, hogy más vagyok. Mintha Ágota aktivált volna engem, már tudom, mit kell tennem.

A gömb, amiben vagyunk, elindul felfelé, majd a vízfelszínre érve felül kettéválk és egy átlátszó csónakká nyílik. Kivisz minket a partra. Ábris mosolyogva vár és a kezét nyújtja.

– Ezért még számolunk! – pillantok rá drámaian, de megfogom a kezét.

– Alig várom! – széles mosollyal segít a partra.

Visszanézünk az áttetsző csónakban ringatózó tündérre.

– Intézzétek el a gomolyokat – intett fenséges mozdulattal. – Csak ügyesen. Itt megvárlak. Rengeteg a megbeszélnivalónk!

Ábris bólint, majd körém lebbenti köpenyét. A furcsa varázslat közben most nem ájulok el, mert barátságos tekintete fogva tart. Arra gondolok, hogy jobb lett volna együtt csónakázni, verőfényes napsütésben egy kristálytisza tóban, de látom Ábris szemében, hogy eljön még az is.